

Одним із напрямків реформування законодавства України на сучасному етапі є вирішення питання про запровадження на нормативному рівні проступку як окремої правової категорії. Це питання широко обговорюється як на правотворчому, доктринальному, так і на правозастосовному рівнях, та викликає численні дискусії і пропозиції. Черговою спробою вирішення цієї проблеми є й проект Закону № 4712 від 16 квітня 2014 р. «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реалізації положень Кримінального процесуального кодексу України». Своє ставлення до основних принципових положень цього законопроекту вирішили висловити і фахівці Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. Підкреслимо при цьому, що висловлені нами зауваження та пропозиції, безумовно, не претендують на остаточність та беззаперечність, а лише пропонуються для обговорення.

Василь ТАЦІЙ,
академік

Володимир ТЮТЮГІН,
професор

Юрій ГРОДЕЦЬКИЙ,
доцент

Антон БАЙДА,
доцент

Ще одна спроба «гуманізації» кримінального законодавства України

Зазначений законопроект і пояснювальна записка до нього є доступними для ознайомлення не лише на офіційному веб-порталі Верховної Ради України, а й опубліковані у чотирьох номерах «Юридичного вісника України» (див.: ЮВУ. — 2014. — №№ 22, 23, 24, 25 — вкладка — Інформаційно-правовий банк). Незважаючи на такий особливий підхід стосовно доведення його змісту до широкої юридичної громадськості, по суті він є черговою і, на наш погляд, далеко не найкращою спробою розв'язати проблему встановлення відповідальності за проступок.

Спроба розв'язати проблему відповідальності за проступок

Даним законопроектом пропонується внести до Загальної та Особливої частин чинного Кримінального кодексу України (далі — КК України) низку змін, які викладені на 160 сторінках. Зокрема, пропонується викласти в новій редакції ст. 1 «Завдання Кримінального кодексу України»; включити статті 2-1 — 2-8, які передбачають принципи кримінального права; виключити положення ст. 3 стосовно характеристики КК України як єдиного джерела кримінального права та про заборону застосування закону про кримінальну відповідальність за аналогією; замінити поняття «злочинність» на «кримінальна протиправність»; запровадити категорію «кримінальне правопорушення», яка включала би два різновиди такого правопорушення: а) злочин і б) проступок тощо.

Як видно, вказані пропозиції торкаються фундаментальних засад кримінального права. Зміни до КК України такого рівня, які концептуально відрізняються від існуючої системи кримінально-правових норм, на наш погляд, повинні готуватись та обговорюватись із залученням фахівців-науковців, практичних працівників та всієї юридичної громадськості України. Лише наведення концептуальних засад таких змін, ґрунтовна, докладна аргументація їх доцільності, широке обговорення запропонованих новел фахівцями науки та практики

здатне сформувати підстави для впевненості, що подібні новачки є корисними та необхідними. Поспішність у таких випадках є, скоріше, руйнівним фактором, аніж умовою побудови ефективної правової системи.

Наступність як принцип розвитку кримінального законодавства

Одним із принципів розвитку кримінального законодавства є його наступність, відповідно до якої всі корисні, достатньо ефективні та вивірені часом правові норми повинні залишатись у КК України. Різкі, кардинальні, часом необґрунтовані зміни в законодавстві здатні поставити перед правозастосувачем надскладні, а іноді й незрозумілі та нездоланні завдання, наслідком чого може стати суперечлива практика застосування КК України. Велика кількість не до кінця вивірених, іноді відверто помилкових та необґрунтованих рішень щодо кримінальної відповідальності, може підірвати віру людей і справедливості правосуддя та похитнути повагу до кримінально-правових заборон.

Україна зараз переживає, напевно, найскладніші часи за весь період її незалежності. Порушена стабільність у політичній, економічній та соціальній сферах. За таких умов запровадження невиважених, принципових, концептуальних змін до КК України може призвести до втрати стабільності й у сфері кримінально-правового регулювання.

Ризики негативних наслідків

Вважаємо, що вказаний законопроект містить ризики негативних наслідків, про які говорилося вище, з таких міркувань.

1. Такого роду численні зміни до КК України (по суті — пропозиція про створення нового Кодексу) можуть розбалансувати систему кримінально-правових норм. Якщо дійсно є потреба у таких фундаментальних змінах, то її необхідно реалізовувати шляхом підготовки нової редакції КК України або розробки й прийняття нового КК України. При цьо-

му, в першу чергу, необхідно розробити (створити) концептуальні засади кримінального права, на яких будуть ґрунтуватися всі положення нового Кодексу. Ретельно їх вивчити та обговорити серед юридичної громадськості. Нагадаємо, що проект КК України 2001 р. розроблявся протягом більше ніж 8 років, були враховані численні пропозиції, експертні висновки та рекомендації як вітчизняних, так і зарубіжних фахівців.

2. Основною ідеєю даного проекту є внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реалізації положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. (далі — КПК України). Законопроект заявлено як такий, що повинен «легалізувати, ввести» положення нового КПК України до кримінального законодавства. Йдеться, зокрема, про те, що у КПК України з'явилися нові поняття, які відсутні в КК України, що й спонукає до внесення відповідних змін до останнього. Утім, сама постановка такого завдання є суперечливою і, навіть, хибною. Цілом закономірно постає питання: чому приписи КПК України, тобто закону, який вирішує суто процедурні питання щодо застосування норм матеріального права, набувають пріоритетного значення у розв'язанні кримінально-правових проблем? Адже не викликає сумніву, що первинними у цьому плані повинні бути все-таки норми кримінального (матеріального) законодавства. Ніколи норми процесуального права не можуть обґрунтовувати необхідність прийняття норм матеріального права, бо вони є лише формою їх реалізації в об'єктивній дійсності й з цієї точки зору не можуть мати пріоритетного значення.

3. Одним з основних завдань розробники законопроекту ставили внесення низки змін та доповнень до чинного КК України стосовно запровадження категорії проступку (кримінального проступку), який текстуально вже закріплений у КПК України. Автори розгляданого законопроекту формулюють свої пропозиції, відштовхуючись від ідеї «введення, втілення» категорії проступку до КК України. Такий підхід, на наш погляд, є абсолютно неприйнятним для

вітчизняного законодавства про кримінальну відповідальність, бо в разі його запровадження з'являється, по суті, не якась нова (не пов'язана з кримінальною відповідальністю) категорія діянь, а ще одна категорія злочинів — поряд зі злочинами невеликої, середньої тяжкості, тяжкими і особливо тяжкими в КК України з'явиться ще й так званий кримінальний проступок.

Навіть якщо припустити, що положення КК України повинні бути «пристосовані» до приписів КПК України, то в цьому випадку введення категорії проступку до закону про кримінальну відповідальність (далі — кримінальний закон) є необґрунтованим навіть з формальної точки зору, бо у КПК України немає прямої вказівки (вимоги, рекомендації) про необхідність запровадження такого діяння, як кримінальний проступок саме до КК України. Навпаки, у п. 7 ч. 1 ст. 3 КПК України прямо вказується на необхідність існування окремого закону України про кримінальні проступки. Інакше кажучи, навіть якщо сприйняти позицію, згідно з якою приписи КПК України «зобов'язують» законодавця вносити відповідні зміни до КК України, то в частині встановлення відповідальності за проступки це повинно бути реалізовано не через розширення рамок (меж) криміналізації, а шляхом прийняття окремого (самостійного) нормативно-правового акта.

Крім того, у різних нормах КПК України існує вказівка на злочини невеликої та середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі злочини (див., зокрема, ч. 5 ст. 182, ч. 2 ст. 219, ч. 1 ст. 497 КПК України). Це означає, що запровадження кримінального проступку з позицій КПК України не повинно зруйнувати існуючу систему КК України і поділ (класифікацію) всіх злочинних діянь на злочини невеликої, середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі (ст. 12 КК України). Виходячи з того, що саме за рахунок закріплених у законі чотирьох категорій злочинів охоплюється все коло злочинних діянь, кримінальним проступком просто немає місця у КК України.

Включення до КК України низки нових діянь, названих

кримінальними проступками, суперечить самій концепції кримінальної відповідальності, відповідно до якої її підставою повинно бути вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого КК України (ч. 1 ст. 2 КК України). Викладене повністю проігноровано авторами законопроекту.

4. Спираючись на викладене, слід погодитися і з позицією Головного науково-експертного управління (далі — ГНЕУ) стосовно того, що запровадження поняття «кримінальне правопорушення» і пов'язаний з цим поділ суспільно небезпечних діянь на категорії злочинів та кримінальних проступків є досить трудомістким процесом, для якого зовсім недостатньо формального перейменування поняття «злочин» на «кримінальне правопорушення», перенесення менш тяжких злочинів до окремої Книги 2 Особливої частини КК України («Кримінальні проступки») зі встановленням за них відповідних видів покарань (Висновок ГНЕУ на проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реалізації положень Кримінального процесуального кодексу України». [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=50664. Фактично це рішення призводить до того, що такі проступки, виходячи з виду та розміру санкцій за їх вчинення, є нічим іншим, як ще одним із різновидів злочинів невеликої тяжкості. Це пояснюється також і тим, що критерієм розмежування злочинів невеликої тяжкості й кримінальних проступків, по суті, виступає лише різниця у розмірі штрафних ставок за ці діяння.

Необхідно звернути увагу й на те, що відповідно до п. 15 законопроекту, що розглядається, зміст поняття «кримінальне правопорушення», «злочин» і «кримінальний проступок» є, по суті, абсолютно ідентичним, бо всі ці діяння визначаються в проекті як суспільно небезпечні, винні і вчинені передбаченим у КК України суб'єктом. Щоправда, в тому ж п. 15 запропоновано у ч. 3 ст. 11 КК України встановити, що кримінальним проступком є діяння,

що «не містить ознаки злочину». Однак яка саме ознака (чи ознаки) відрізняє проступок від злочину, абсолютно незрозуміло. Можуть заперечити, що на відміну від злочину кримінальний проступок, на думку авторів законопроекту, не тягне за собою судимість. Проте навряд чи відсутність судимості можна віднести до ознак діяння, оскільки судимість (стан судимості) є юридичним наслідком притягнення особи до кримінальної відповідальності. Скоріш за все, це ознака тієї міри впливу, яка призначається судом, а не ознака самого діяння.

5. Категорія «кримінальний проступок», як і виділення категорії «кримінальне правопорушення», потребує ретельної розробки спочатку на концептуально-теоретичному рівні й тому не може полягати у механічному доповненні чинного КК України положеннями, які закріплені у новому КПК України. Це обумовлено в першу чергу тим, що норми процесуального права не розкривають, та й не можуть розкривати, правової природи та змісту таких нових понять, як «кримінальне правопорушення» та «кримінальний проступок».

6. Найбільш принципової критики заслуговують саме ті пропозиції авторів законопроекту, які, на нашу думку, є дуже далекими від гуманізації кримінальної відповідальності (хоча, здавалося б, саме така мета поставлена авторами проекту), бо реалізація приписів законопроекту, навпаки, вільно чи невольно, призводять до розширення меж криміналізації. Цей висновок випливає сам собою, оскільки до Книги 2 Особливої частини КК України запропоновано «перенести» не лише низку діянь, які відповідно до чинного КК України є злочинами невеликої тяжкості, а і значну кількість адміністративних правопорушень. Можна погодитися з тим, що адміністративні правопорушення, які законопроектом «віднесені» до категорії кримінальних проступків, по суті, не є проступками у сфері управлінської діяльності (наприклад, дрібне хуліганство, дрібна крадіжка тощо). Крім того, слід урахувати, що при притягненні до відповідальності за такі правопорушення процедура, що нині передбачена Кодексом України про адміністративні правопорушення (далі — КУпАП), не забезпечує належним чином захист прав, свобод та законних інтересів правопорушників. Однак викладене зовсім не означає, що такі діяння повинні стати різновидом саме кримінальних правопорушень і, як наслідок, бути включеними до КК України, а отже, тягнути за собою кримінальну відповідальність, винесення (постановлення) судом обвинувального вироку, призначення покарання (нехай навіть і менш суворого і такого, що не тягне за собою судимості).

Знову ж таки передбачаємо можливі зауваження. Прибічники законопроекту можуть звернути увагу на те, що застосування заходів кримінальної репресії до особи, що вчинила проступок, не пов'язано з виникненням стану судимості. Однак і в цьому випадку ми поділяємо точку зору представників ГНЕУ, які ставлять ціл-

ком логічне питання: який сенс притягувати особу за вчинення проступків саме до кримінальної відповідальності, коли види, розміри і наслідки кримінальних покарань за такі діяння майже нічим не відрізняються від адміністративних стягнень, що передбачені в КУпАП України?

Здається, що і самі автори законопроекту відчувають деяку занепокоєність з цього приводу і тому в Пояснювальній записці до законопроекту вказують, що оскільки у Книзі 2 Особливої частини КК України буде встановлено кримінальну відповідальність як за проступок не тільки за діяння, що за чинним КК України визнаються злочинами невеликої тяжкості, а й за цілу низку тих діянь, що є на сьогодні адміністративними правопорушеннями, саме тому за перші пропонується встановити більш суворі покарання, а за другі — менш суворі. Підхід зрозумілий, але яке це має відношення до гуманізації кримінального законодавства, якщо і в першому, й у другому випадках все рівно обвинувальним вироком суду буде призначатися кримінальне покарання і особа буде визнаватися засудженою саме за кримінальне (а не за якесь інше) правопорушення? На жаль, відповідь на це питання в законопроекті відсутня.

Крім того, не можна не брати до уваги, що переважна більшість населення нашої країни, виходячи із багаторічного життєвого досвіду й практики, традицій, що склалися в законодавстві й реаліях нашого життя, сприймають (й цілком справедливо) кримінальну відповідальність як найбільш суворий вид відповідальності й пов'язують її виникнення зі вчиненням злочину, і тільки злочину. Між тим, вирішення питання щодо відповідальності за проступок у межах КК України неминуче призведе до того, що: 1) величезна кількість людей (за результатами різних досліджень від 8 до 10 мільйонів) будуть притягнуті не до адміністративної чи якоїсь іншої, а до кримінальної відповідальності; 2) розслідування вчинених ними проступків буде здійснюватися у межах кримінального процесу; 3) всі винні особи — учасники цього процесу — будуть визнаватися підозрюваними/обвинуваченими; 4) на їх адресу буде надходити повідомлення про підозру у вчиненні кримінального проступку; 5) судовий розгляд (провадження) щодо таких проступків буде здійснюватися хоча і в спрощеному порядку, але в межах кримінального судочинства; 6) суд буде виносити стосовно таких діянь і осіб, що їх вчинили, обвинувальний вирок; 7) винний буде визнаватися засудженим і 8) до нього будуть застосовуватися кримінальні покарання. Єдиним винятком із цього невітнішого переліку стане лише відсутність судимості. Однак дана особа буде сприйматися соціальним оточенням як така, що була притягнута саме до кримінальної відповідальності. За що саме: кримінальний проступок чи злочин — це навряд чи буде вважатися важливим. Більше того, у таких засуджених неминуче виникне і маса інших проблем, пов'язаних із реалізацією їх конституційних прав і сво-

бод (наприклад, із працевлаштуванням, виїздом за кордон, правом обирати і бути обраним до відповідних органів влади чи місцевого самоврядування, займати певні посади тощо).

7. На підтвердження вищевикладеного пошлемося лише на один приклад, який, на наш погляд, є достатньо показовим. Так, у новій редакції КК України запропоновано проектом передбачити відповідальність за такий кримінальний проступок, як порушення правил безпеки дорожнього руху (без наслідків). У ч. 1 ст. 551 проекту «нового» КК України визначено, що умисне чи, навіть, необережне (?) порушення водієм транспортного засобу правил безпеки дорожнього руху, у т.ч. і таке, як, наприклад, перевищення встановлених обмежень швидкості руху транспортних засобів більше, ніж на 20 км/год (п. 1) або порушення вимог дорожніх знаків чи розмітки проїзної частини дороги (п. 2), буде мати наслідком кримінальну відповідальність за такий проступок. Можна тільки уявити, яка кількість населення буде засуджена на підставі норм КК України за такі проступки, яка кількість справ «звалиться» на суди та які можливості для корупційних проявів потягне за собою встановлення саме кримінальної відповідальності за такі діяння.

8. Певні зауваження викликає і запропонована в законопроекті система покарань за проступки. Перш за все це стосується штрафу. Так, у ч. 2 ст. 65 нового проекту КК України зазначається, що «...штраф не вважається найменш суворим покаранням; його суворість залежить від тяжкості вчиненого кримінального правопорушення і визначається санкцією статті (частини статті) Особливої частини цього Кодексу». Із цього приводу виникають одразу декілька питань: яким чином санкція буде визначати суворість штрафу; скільки видів штрафу за ступенем їх суворості буде існувати в КК України; як це рішення узгоджується з ієрархічною побудовою системи (переліку) покарань у ст. 51 КК України?

Окрім того, ми цілком згодні з позицією Головного експертного управління, фахівці якого у своїх висновках «неодноразово звертали увагу на недоцільність визначення розмірів штрафу як покарання залежно від розміру мінімальної заробітної плати або прожиткового мінімуму, які кожного року визначаються законом про Державний бюджет України на відповідний рік. Адже така практика з огляду на те, що ці нормативи змінюються незалежно від завдань кримінального права, з часом призводить до того, що розмір кримінального покарання у виді штрафу не відповідає ступеню суспільної небезпечності вчиненого діяння».

Більше того, зі змісту частини 2-2 статті 53 КК України (в редакції проекту) випливає, що при визначенні розміру штрафу суд повинен виходити не лише зі ступеня суспільної небезпечності діяння, а й з розміру середньомісячного доходу засудженого за рік, що передував вчиненню кримінального правопорушення, а за відсутності даних за зазначений рік — за попередній рік, шляхом поділу

доходу за рік на дванадцять. На думку фахівців ГНЕУ, з якою ми повністю згодні, «такий підхід не відповідає сучасним реаліям України, оскільки не завжди можна визначити реальний середньомісячний дохід особи, яка, наприклад, офіційно не працевлаштована або займається підприємницькою діяльністю».

Викликає заперечення і побудова санкцій статей Особливої частини КК України (Книга 1 та Книга 2) у законопроекті, де, на відміну від сучасного підходу національного законодавства, запропоновано в цілому ряду випадків визначити лише ступені видів покарань, а не відповідні їх межі, в рамках яких суд повинен призначити ту чи іншу конкретну міру покарання. Це безпідставно ускладнить роботу суду і неминуче призведе до численних помилок. Дійсно, такий підхід використовується в деяких зарубіжних країнах, коли в санкціях зазначаються лише види і так звані розряди (ступені) покарань, а конкретні їх межі встановлені в нормах Загальної частини КК. Але, по-перше, ще ніхто не довів, що саме такий підхід є найбільш прийнятним і найефективнішим. По-друге, навряд чи існують причини відмовлятися від того вітчизняного досвіду, який напрацьовувався і використовувався десятиліттями і згідно з яким санкція статті Особливої частини КК України це та її частина, яка передбачає не тільки певні види, а й визначає її мінімальні й максимальні межі відповідного виду покарання, тобто є певним орієнтиром для суду, в рамках якого йому надається право обрати певну міру покарання.

9. Важко погодитися з авторами законопроекту і стосовно запропонованого ними вирішення питання щодо відповідальності за невиконання засудженим обов'язку виконати рішення суду про відбуття (виконання) призначеного йому покарання. У проекті пропонується в таких випадках різні варіанти заміни невиконаного (невідбутого) покарання за проступок чи злочин іншими видами покарань, причому, як правило, більш суворими.

Однак такий підхід заснований на повному ігноруванні декількох важливих моментів. По-перше, він зовсім не враховує, що невиконання обов'язку відбутти призначене судом покарання може статися з об'єктивних причин, тобто з незалежних від волі засудженого обставин, коли в нього відсутня фактична можливість, наприклад, сплатити призначений йому штраф. І зовсім інша ситуація має місце там, де маючи таку можливість, засуджений, незважаючи на це, умисно ухиляється від відбування (виконання) покарання. Зрозуміло, що у першому випадку цілком справедливим буде рішення або про заміну призначеного засудженому покарання іншим його видом (причому, якщо це можливо, то, як правило — більш м'яким), або, навіть, про звільнення його від невідбутого покарання. Саме такий підхід до вирішення цього питання і реалізований в чинному КК (наприклад, ч. 3 ст. 57, частини 2 та 3 ст. 84 КК).

Що ж стосується ухилення від покарання, то, як це зазна-

чено у чинному КК України (ч. 5 ст. 52), таке діяння має наслідком кримінальну відповідальність, передбачену статтями 389 та 390 КК України, тобто визнається самостійним злочином. По-друге, автори законопроекту не враховують засновані на положеннях Конституції України (ст. 124) і Закону України від 7 липня 2010 р. № 2453-VI «Про судоустрій і статус суддів» (ст. 13) приписи загальної норми, яка сформульована в ст. 382 КК України і згідно з якою рішення суду є своєрідним «законом» для кожного конкретного випадку його постановлення і тому умисне ухилення від виконання будь-якого такого рішення, а тим більше такого, яке пов'язане із засудженням до відповідного виду і міри покарання за кримінально каране діяння, є злочином проти правосуддя. Нарешті, слід нагадати, що заміна одного виду покарання іншим внаслідок ухилення засудженого від його відбування вже існувала в нормах КК України 1960 р. і практика її застосування довела повну неспроможність саме такого варіанту вирішення цього питання, що було предметом неодноразово висловлюваних критичних зауважень і стало однією з головних причин відмови від його запровадження в КК України 2001 р.

10. Хотілося б звернути увагу й ще на один момент, пов'язаний зі спробою «втілення» проступку до системи кримінального законодавства. Якщо позиція авторів законопроекту стосовно віднесення до проступків низки тих адміністративних правопорушень, які, по суті, не є управлінськими, цілком зрозуміла, то які ж саме критерії покладено ними в основу віднесення до кримінальних проступків тих діянь, які нині визнаються злочинними, залишається не зовсім зрозумілим. Здається, розробники законопроекту віднесли до таких проступків лише деякі злочини невеликої тяжкості. Тому одразу ж виникають питання: чому саме ті злочини невеликої тяжкості, що зазначені в законопроекті, необхідно визнати кримінальними проступками, а інші злочинні діяння такою ж самою ступеня тяжкості не визнаються такими? Чи обґрунтовано визнавати проступками такі злочинні діяння, які носять насильницький характер і посягають на здоров'я людини (наприклад легкі тілесні ушкодження)? Чи припустимо визнавати проступком, як це пропонується, таке діяння, як погроза вбивством? Чому автори законопроекту зосередили свою увагу лише на злочинах невеликої тяжкості й оминули деякі необережні злочини середньої тяжкості? Відповіді на ці запитання ні в проекті, ні в пояснювальній записці до нього ми не знаходимо.

Отже, перш ніж відносити ті чи інші злочини до числа проступків, необхідно, як уявляється, запропонувати систему критеріїв (об'єктивних і суб'єктивних чинників), які повинні слугувати чіткою підставою для відбору до кола проступків тих діянь, які на сьогодні визнаються злочинами. Але у законопроекті такої системи критеріїв не наводиться.

(Далі — буде)

Ще одна спроба «гуманізації» кримінального законодавства України

Закінчення. Початок у №№ 29-30.

11. Низку зауважень викликає й Пояснювальна записка до законопроекту, яка здебільшого містить приблизно такі фрази: «це питання слід вирішити так», «це положення запропоновано викласти таким чином, у такій редакції», «відповідальність за таке діяння слід виключити». Іншими словами, у більшості випадків запропоновано лише «голе» рішення або сформульовано ту чи іншу норму, яка, на думку авторів законопроекту, повинна бути включена до КК України чи виключена з нього. Що ж стосується того, чому саме таким чином повинно бути вирішено питання, які є концептуальні передумови задля такого рішення, то, як правило, така аргументація відсутня. Такі прогалини у запропонованій концепції, відсутність ґрунтовних і переконливих аргументів на користь тієї чи іншої пропозиції породжують сумніви стосовно правильності обраного шляху.

12. Більше того, автори законопроекту не обмежуються лише розв'язанням проблеми відповідальності за проступки, а й висловлюють цілу низку пропозицій щодо удосконалення норм чинного КК України — по суті пропонують нову його редакцію. При цьому переважна більшість пропозицій відображає, як здається, лише думку авторів проекту й далеко не завжди збігається як з теоретичними позиціями, висловленими представниками науки кримінального права, так і з напрацьованою практикою застосування кримінального законодавства. Наприклад, запропоновано виключити з КК України норми, якими передбачено окрему (спеціальну) відповідальність за посягання на життя працівників правоохоронного органу чи суддівського корпусу. У пояснювальній записці зазначено, що аргументом на користь вирішення цього питання саме таким чином є положення про те, що ці діяння, перш за все, посягають на життя людини, а це благо є найціннішим й не відновлювальним для будь-якої особи незалежно від того, яку посаду вона займає чи які функції виконує. Не виникає сумніву в тому, що життя будь-якої людини незалежно від того, до якої соціальної групи вона належить, повинно охоронятися нормами кримінального законодавства рівною мірою. Однак поза увагою авторів законопроекту залишається те, що посягання на життя окремих категорій громадян (наприклад, працівників правоохоронних органів чи суддівського корпусу) здійснюється головним чином і перш за все у зв'язку зі здійсненням ними особливої роду діяльності і з метою перешкодити її виконанню або помсти за її виконання. Тому основним безпосереднім об'єктом цих посягань є відносини у сфері цієї діяльності (наприклад, інтереси правосуддя). Інакше кажучи, шкода заподіюється одразу кільком об'єктам, що закон і враховує, встановлюючи відповідальність за такі

діяння в окремих спеціальних (а не загальних) нормах КК.

Інший приклад. Запропоновано виключити норми про кримінальну відповідальність за втручання в діяльність представників правоохоронних органів і суддівського корпусу (статті 343, 376 чинного КК України), яке здійснюється у зв'язку з їх законною діяльністю і має на меті примусити їх прийняти незаконне рішення. Однак така пропозиція абсолютно ігнорує факти нашої соціальної дійсності, де такі втручання, особливо з боку можновладців, мають, на жаль, достатньо розповсюджений характер. Тому ці норми мають не оціненне превентивне значення, а їх не дуже часте застосування, вочевидь, не є свідченням відсутності таких діянь у реаліях нашого життя.

13. Повертаючись до основної ідеї законопроекту (щодо вирішення питання про відповідальність за проступки), зазначимо, що одним із напрямків реформування кримінального законодавства відповідно до Концепції реформування кримінальної юстиції, затвердженої Указом Президента України від 8 квітня 2008 р. № 311/2008, є впровадження в законодавство України кримінального проступку. Відповідно до цієї Концепції, до категорії кримінальних (підсудних) проступків мають бути віднесені:

а) окремі діяння, що за чинним Кримінальним кодексом України належать до злочинів невеликої тяжкості, які відповідно до політики гуманізації кримінального законодавства будуть визнані законодавцем такими, що не мають значного ступеня суспільної небезпеки;

б) передбачені чинним Кодексом України про адміністративні правопорушення діяння, які мають «судову юрисдикцію» і не є управлінськими (адміністративними) за своєю суттю (дрібне хуліганство, дрібне викрадення чужого майна тощо).

Чинне кримінальне законодавство України на сьогодні містить цілу низку таких діянь, які за ступенем своєї суспільної небезпечності далеко не завжди відповідають поняттю та змісту злочину як найбільш суспільно небезпечного виду правопорушень, що обумовлює необхідність і доцільність їх декриміналізації. Разом із цим, такі злочинні діяння, вочевидь, потребують іншої форми публічно-правового впливу, відмінної від кримінальної відповідальності.

Аналіз чинного КУпАП дозволяє зробити висновок, що діяння так званої «судової юрисдикції» теж вимагають спеціальної процедури розслідування та розгляду, яка на сьогодні у межах КУпАП реалізована далеко не у повному обсязі, але її втілення в законодавство вкрай необхідне, бо вона створювала б необхідні правові (законодавчі) гарантії забезпечення повної та всебічної охорони прав і свобод особи, яка притягується до відповідальності.

Василь ТАЦІЙ,
академік

Володимир
ТЮТЮГІН,
професор

Юрій
ГРОДЕЦЬКИЙ,
доцент

Антон БАЙДА,
доцент

Нові пропозиції щодо законодавчого визначення кримінального проступку

Впровадження в законодавство України кримінального проступку можливо декількома шляхами:

1). Зокрема, з урахуванням наявності інституту кримінального проступку у чинному КПК України, існує можливість вирішення питання щодо проступку в межах КК України шляхом запровадження поняття кримінального проступку як самостійної категорії злочинних діянь. При цьому можна було б передбачити за вчинення цієї категорії злочинів більш м'які види покарань та встановити, що вчинення таких діянь та призначення за них покарань не тягне за собою судимості. Оскільки до «кримінальних проступків» пропонується віднести і низку адміністративних правопорушень так званої судової юрисдикції, такий підхід дозволить би розглядати їх за спеціальною процедурою, що вже міститься у КПК України.

Однак такий підхід, шляхом реалізації якого саме і йдуть автори розглядуваного законопроекту, неминує призведе до фактичного розширення меж криміналізації, оскільки діяння, які на сьогодні визнаються адміністративними правопорушеннями, відповідно до запропонованого підходу будуть розглядатися як злочинні, а отже, тягнути за собою кримінальну відповідальність і засудження особи обвинувальним вироком суду, навіть за відсутності судимості.

Викладене свідчить, що вирішення поставленої проблеми у такий спосіб навряд чи є доцільним і вдалим, бо матимете своїм наслідком істотне збільшення кількості осіб, притягнутих до кримінальної відповідальності, причому, за незначні за ступенем своєї небезпеки діяння, що може призвести до зайвого напруження у суспільстві, не виправданого обмеження прав і свобод особистості.

2). Інший підхід полягає у вирішенні вказаних завдань у рамках Кодексу України про адміністративні правопорушення. Утім, він також не повною мірою вирішує проблему, бо за умови розміщення інституту проступку в межах КУпАП особа, притягнута до відповідальності, фактично буде позбавлена тих процесуальних правових гарантій, які є необхідними для всебічного захисту прав і свобод особистості.

Крім того, за такого підходу не вирішується і питання про те, чому на сьогодні в КУпАП містяться аж ніяк не властиві йому норми, які встановлюють адміністративну відповідальність за такі правопорушення, які не пов'язані з посяганням на управлінські відносини і за своєю природою не є суто адміністративними (наприклад, дрібне викрадення чужого майна, дрібне хуліганство, порушення правил безпеки дорожнього руху тощо).

3). Наведене свідчить, що найбільш доцільним уявляється вирішення проблеми відповідальності за проступок у межах окремого нормативного акта — Закону (Кодексу) України про проступки і саме такий шлях вже пропонується окремими науковцями (див., напр.: В. Тацій, В. Тютюгін, О. Капліна, Ю. Гродецький, А. Байда. Концеп-

ція впровадження проступку шляхом прийняття Закону (Кодексу) України про проступки (проект для обговорення) // ЮВУ. — 2014. — № 21. — С. 12—13; № 22. — С. 12—13; № 23. — С. 12—13). Розробка і реалізація вказаного нормативного акту створить підстави для формування самостійного виду юридичної відповідальності, який є відмінним як від адміністративної, так й від кримінальної відповідальності.

Такий нормативний акт міг би складатися з трьох частин:

— Загальна частина, яка буде містити законодавчі положення щодо принципів та завдань Закону (Кодексу) про проступки, поняття проступку, стадій його вчинення, співучасті у ньому, наводити систему (перелік) судових стягнень за його вчинення, вирішувати питання про звільнення від відповідальності та від стягнення, тощо;

— Особлива частина, яка буде містити системний опис вичерпного переліку проступків;

— Процесуальна частина, яка буде містити спеціальну процедуру щодо розслідування та судового розгляду проваджень про проступки.

Правова процедура провадження про проступки при цьому не буде обтяжена обмеженнями, характерними для розгляду справ про злочини, однак водночас буде створювати всебічні гарантії ефективного захисту прав і свобод винних осіб на відміну від існуючого зараз у КУпАП порядку для справ «судової юрисдикції».

Окрім того, прийняття такого окремого (самостійного) нормативного акта призведе до гармонізації законодавства України із законодавством країн Європи, наближення до європейських правових стандартів й більш чіткого розмежування між сферами адміністративної та кримінальної відповідальності. Саме таким шляхом вирішено цю проблему в цілій низці зарубіжних країн. Це, наприклад, закони: Республіки Сербія «Про проступки» (2007 г.), Республіки Словенія «Про проступки» (2002 г.), Хорватської Республіки «Про проступки проти публічного порядку та спокою» (1990 г.), Чеської Республіки «Про проступки» (1990 г.) та ін.

Замість післямови

Як впливає з вищевказаного, розробники законопроекту обрали не найбільш оптимальний шлях запровадження категорії проступку до законодавства України. На нашу думку, ця проблема повинна вирішуватися на принципово інших засадах, які б дійсно забезпечували гуманізацію кримінального законодавства й виключали б неминуче й нічим не виправдане розширення меж криміналізації за рахунок встановлення відповідальності за вчинення проступків у рамках КК України. Далекі від досконалості, як уявляється, й висловлені в законопроекті пропозиції стосовно змін та доповнень до тих норм КК, які вирішують питання суто кримінально-правового характеру. Загалом, зазначені зауваження, на наш погляд, свідчать про неможливість рекомендувати вказаний законопроект до прийняття.